

ning er for Sagen. Jeg havde derfor troet, at man i dette Møde ikke havde faaet Andet at høre om Sagen, end at Forslagsstillerne vilde have reist sig og taget Forslaget tilbage. Det er nu ikke skeet, og derfor maa man begynde igjen paa Kampen mod det omtalte Forslag. Den ene af Forslagsstillerne, navnlig den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Krog), udtalte i sit Foredrag, at det var nærmest de kirkelige og aandelige Sager, som han meente trængte til at betrygges og sikres ved et saadant Organ, et Kirkeraad, og han kom blandt Andet til at sige og navnlig ligesom beklage sig over, at der hidtil ikke havde været nogen Udagt til at faae f. Ex. et nyt Kirkeritual. Man kunde maaskee blive enig med det ærede Medlem om, at der kunde gjerne være uvæsentlige Ting i det gamle Ritual, som meget godt kunde udgaae og meget godt kunde udtrykkes paa en anden Maade, som man nu kunde enes om; men naar han holder sig til det særlig Kirkelige og Aandelige, saa maa han ikke fortryde paa, at vi ogsaa fra vort Standpunkt gjøre det, og jeg maa derfor tillade mig at spørge, om han da virkelig ikke troer, at der endnu kan være en Tendens til et Dnske om at faae en saadan Forandring, navnlig i Ritualet, hvorved det kom til at hedde „Forsagelse af Synd og Ugudelighed,“ istedetfor det nu Brugelige? Han maae vide, at der har været i sin Tid et levende Dnske om at faae noget Saadant, og han

kan ikke indestaa for, at de Folk nu ere udbøde, som vilde det, og han kan ikke indestaae for, om der ikke kan være blandt de Mænd, som levende interessere sig for Kirke-raadet, Mænd, som kunde hylde denne Sætning. Jeg veed vel, at det i vor Tid ikke saaledes kommer frem; men jeg har dog ikke seet nogen offentlig Tilbagekaldelse deraf, og derfor troer jeg, at jeg er berettiget til at sige, at det godt endnu kan være tilstede og venter kun paa bedre Tider, og dersom det skulde være Tilfældet, saa troer jeg ikke, det vil være et Middel til at holde Folketirken sammen, og det maa dog være Forslagsstillerens Mening, og deri kunne vi vistnok blive enige; men jeg troer, at de ogsaa ville indrømme mig, at det vil blive det største og virksomste Middel til at splitte Folketirken, hvis noget Saadant skulde komme frem, hvis der skulde findes en Majoritet i Kirke-raadet, som vilde bringe det frem og bære det frem. Jeg veed, at man atter og atter siger, at man kan gaae ud af Folketirken; ja, det er godt, at det er kommet dertil i Danmark, at man kan, naar det kniber, træde ud af Folketirken og nogenlunde beholde de borgerlige Rettigheder; men naar man foretaster os dette, saa kunne vi ikke blive frie for at sige til de Herrer: Gjør os det da muligt at træde ud paa en ordentlig og sømmelig Maade; det nytter ikke, at man siger, at de kunne træde ud af Folketirken, naar man derhos siger, vi ville beholde Eders Penge, I skulle lønne Folketirkens Præster.

Rettelser i Kirke- og Underviisningsministerens Foredrag:

- Nr. 41, Sp. 645, Lin. 11 f. n. staaer: „§ 2“ læs: „§ 3“
 — — — — — 7 f. n. staaer: „ikke netop“ læs: „netop ikke“
 — 42, — 655, — 14 f. o. staaer: „hvorlidet“ læs: „hvorledes“